

РЕШЕНИЕ

№ 1518

гр. Варна, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цвета Павлова

Членове: Тони Кръстев
Десислава Г. Жекова

при участието на секретаря Елена Ян. П.а
като разгледа докладваното от Цвета Павлова Въззивно гражданско дело № 20233100500303 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по:

1 . Въззивна жалба вх. № 80812/22.11.2022 г. от Р. Б. К., ЕГН ***, с местожителство в ***** срещу Решение № 3267/31.10.2022 г., постановено по гр.д. № 2004/2022 г. на ВРС, XXXIX с., В ЧАСТТА с която е прието за установено, че дължина А. Й. Б., ЕГН *****, с местожителство в *****, сумата 572.00 лв., дължима по Запис на заповед, издаден на 05.05.2021 г., с падеж 18.05.2021 г., ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението в съда 29.11.2021 г. до окончателното изплащане, осн. чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 535 ТЗ, за която сума е издадена Заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, по ч.гр.д. № 17165/2021 г., на ВРС, LIII с. И В ЧАСТИТЕ, с които е отхвърлен предявеният насрещен иск за осъждане на А. Й. Б., ЕГН ***** да му заплати сумата 1750.00 лв., представляваща неплатен остатък от уговорено възнаграждение по Договор за изработка на мебели за кухня от 05.05.2021 г. и сумата 1400.00 лв., представляваща неплатено възнаграждение по Договор за изработка на мебели за баня от 01.05.2021 г., за изработването на шкаф за баня и етажерка, на основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД и е отхвърлен предявеният в условията на евентуалност насрещен иск за осъждане на А. Й. Б., ЕГН ***** да му заплати сумата 1750.00 лв., дължима за изработването на обзавеждане за кухня, както и сумата 1400.00 лв. възнаграждение за изработка на мебели за**

баня, за изработването на шкаф за баня и етажерка, без възлагане, но приети и ползвани, на основание 61 ЗЗД.

Въззивникът счита, атакуваното решение в първите две части за неправилно, а в последната му част за недопустимо. Счита, че съдът не е следвало да се произнася по предявения евентуален иск с правно основание чл. 61 ЗЗД, тъй като той следвало да бъде разгледан само в случай, че бъде прието, че договори за изработка на обзавеждане за баня и за кухня, между страните не са били сключвани. Това процесуално условие счита да не се е сбъднало, поради което в тази му част решението като недопустимо, подлежало на обезсилване. Касателно неправилните части от решението, сочи, че съдът след като правилно е установил наличието на каузална връзка между ценната книга и облигационните отношения между страните по делото, неправилно е преценил събраните в хода на производството доказателства досежно изпълнението на договорите за изработване на обзавеждане за кухня и баня и съответно е достигнал до неправилни правни изводи. Счита, че показанията на св. Василев за ищеца не е следвало да бъдат кредитирани, тъй като не били резултат на непосредствени впечатления, неясни и несвързани са и са повлияни от ищеца. Следвало е да бъдат кредитирани показанията на св. К., за ответника, който въпреки, че е син на въззивника имал преки впечатления от изпълнението на договора, тъй като самият той е участвал, както в изработването, така и при монтирането на мебелите. Счита, че съдът безкритично е кредитирал съдебната експертиза, която била неясна и непълна, донякъде поради липса на компетентност. Съдът неоснователно не приел представен снимков материал, който удостоверявал изпълнението на възложената работа. По същество отправя искане за отмяна на атакуваното решение в първите му две части и отхвърляне на предявения от въззиваемия иск, както и уважаване на предявения от въззивника насрещен иск. Релевира доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззиваемата страна А. Б., депозира писмен отговор вх. № 9204/06.02.2023 г., в който оспорва жалбата и изложените в нея оплаквания. Счита, че постановеното решение в атакуваните от въззивника части е правилно, обосновано, законосъобразно и постановено в унисон с материалния закон. Счита, всяко едно от изложените във въззивната жалба оплаквания за неоснователно и излага кратки доводи в подкрепа на становището си. По същество моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение.

2. Въззивна жалба вх. № 80812/22.11.2022 г. А. Й. Б., ЕГН *****, с местожителство в ***** срещу **Решение № 3267/31.10.2022 г.**, постановено по гр.д. № 2004/2022 г. на ВРС, XXXIX с., **В ЧАСТТА** с която е отхвърлен иска му за приемане за установено, че Р. Б. К., ЕГН *****, с местожителство в ***** **дължи разликата над 572.00 лв. до предявения размер 3000.00 лв.**, дължима по Запис на заповед, издаден на 05.05.2021 г., с падеж 18.05.2021 г., ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението в съда 29.11.2021 г. до окончателното изплащане, осн. Чл. 422,

ал. 1 ГПК, вр. чл. 535 ТЗ, за която сума е издадена Заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, по ч.гр.д. № 17165/2021 г., на ВРС, ЛШ с.

Въззивникът счита решението в атакуваната му част за необосновано и постановено в нарушение на материалния закон. Излага, че съдът правилно е приел, че между страните по делото е налице валидно облигационно правоотношение, на осн. устен договор за изработка на обзавеждане на кухня и баня, правилни са изводите досежно момента на сключването му – м. септември 2020 г. и срокът за изпълнение на възложената работа, както и правилно е прието, че е налице частично изпълнение на работата в границите на срока. Неправилни обаче били изводите досежно извършените плащания по договора от страна на ищеца, а именно, че заплатена е само сумата 3000.00 лв., обективиран в издадената ценна книга, което било в резултат на неправилна преценка на събраните гласни доказателства. Сочи, че съдът не е съобразил и уточненията внесени с депозирано писмено становище. По същество отправя искане за отмяна на решението в атакуваната му част и уважаване на иска в пълен размер.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззиваемият Р. К. депозира писмен отговор вх. № 2550/12.01.2023 г., в който счита решението в атакуваната му част за правилно и законосъобразно и оспорва оплакванията изложени във въззивната жалба като излага доводи в подкрепа на становището си. По същество, моли за потвърждаване на решението в тази му част и релевира доказателствени искания.

В открито съдебно заседание всеки от въззивниците поддържа своята въззивна жалба, респ. моли за отхвърлянето на жалбата на другия въззивник и за отмяна на решението на ВРС в съответните обжалвани части.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Решението на първоинстанционния съд е действително и частично допустимо като съответстващо на предявен главен иск за приемане за установено, че Р. Б. К. дължи на А. Й. Б. сумата от 3000 лв. по издаден от Р. К. редовен запис на заповед и насрещни искове за осъждането на А. Б. да заплати на Р. К. сумата от 1750 лв. – незаплатено възнаграждение по сключен между страните неформален договор за изработка на обзавеждане за кухня и сумата от 1400 лв. – дължимо възнаграждение по друг неформален договор, сключен между страните, за изработка на обзавеждане за баня.

По главния иск:

От А. Й. Б. срещу Р. Б. К. е предявен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 535 ТЗ за приемането за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 3000 лв. по издаден от ответника на 05.05.2021 год. в гр. Варна валиден заповед, с падеж 18.05.2021 год. и място на плащане –

гр. Варна, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 417 ГПК пред ВРС – 29.11.2021 год. до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение № 6764/30.11.2021 год. по ч. гр. д. № 17165/2021 год. по описа на ВРС.

В отговора на исковата молба Р. К. признава, че процесният запис на заповед е издаден от него и въвежда възражение, че същият е издаден като обезпечение за изпълнението на задълженията му по сключен на 05.05.2021 год. между него като изпълнител и А. Б. като възложител устен договор за изработка на кухненско обзавеждане с цена от 4750 лв., включваща труд и материали, предоставени от изпълнителя. Тъй като, според Р. К., уговореното било изцяло изпълнено и дори монтирано (с изключение на четири вратички за шкафове), макар да му била заплатена само част от дължимата сума – 3000 лв., той счита, че искът е неоснователен, доколкото с изпълнението на договора е отпаднала и гаранционната функция на записа на заповед.

В становището си с вх. № 37380/03.06.2022 год. по отговора на исковата молба, ищецът оспорва връзката между записа на заповед и твърдяното от ответника К. каузално правоотношение.

Доказателствената тежест в процеса се разпределя съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК според която всяка от страните следва да докаже фактите, на които основава твърденията и възраженията си. В случаи, в които предмет на претенцията е вземане по запис на заповед, относими относно разпределянето на доказателствената тежест са и постановките на т. 17 от ТР 4/2013 год. по тълк. д. № 4/2013 год. на ОСГТК на ВКС.

В настоящия случай, за уважаването на предявения иск, в тежест на ищеца е доказването на наличието на вземането в претендирания размер, произтичащо от валиден запис на заповед. От своя страна, при въведени твърдения за наличие на каузално правоотношение във връзка с което е издаден записът на заповед и наличието на спор относно конкретното каузално правоотношение и връзката му с менителничния ефект, ответникът следва да докаже връзката по обезпечаване на каузалното правоотношение със записа на заповед, както и изпълнението на задълженията си по обезпечаваното правоотношение, водещи до погасяване на вземането по менителничния ефект.

От представения запис на заповед и признанието на ответника К., че процесният ефект е издаден от него, което съдът цени съобразно чл. 175 ГПК като признание на неизгоден за страната факт, става ясно, че на 05.05.2021 год. ответникът е издал в полза на ищеца запис на заповед, с който безусловно се е задължил да му заплати на 18.05.2021 год. в *****, **** сумата от 3000 лв. Така ищецът е успял да докаже наличието на дължимо нему от ответника, вземане в претендирания размер по редовен от външна страна менителничен ефект съобразно чл. 535 ТЗ. Следва да бъде отбелязано, че макар в записа на заповед, като място на издаване да е посочено само гр. Варна, тази непълнота се санира посредством редовно обозначеното до името

на издателя място – гр. Варна, ул. „Ан. Главчев“ № 36 на основание чл. 536, ал. 4 ТЗ.

По отношение на твърдяната от ответника К. връзка между устния договор за изработка на кухненско обзавеждане и запис на заповед, настоящият състав намира, че противно на приетото от първоинстанционния съд, такава не се установява. В показанията си свидетелят на ответната страна и негов син – Б. К. заявява, че не е запознат дали баща му е издал запис на заповед на А. Б., а други доказателства за връзката на самата ценна книга с облигационното правоотношение не са ангажирани. Твърденията на ответника, обосноваващи тезата му за наличие на връзка поради съвпадащите дати на сключването на договора и издаването на ефекта са останали недоказани с оглед признатото от него наличие на множество правоотношения, възникнали с ищеца с цел изработка на мебели и съответно невъзможността по категоричен начин да бъде установено, че процесната ценна книга е издадена за обезпечаването точно на настоящия договор.

Така, макар ищецът да не е въвел твърдения за друго каузално правоотношение, то ответникът е следвало да докаже възражението си за връзката, а това не е сторено. В този смисъл, съдът преценява за основателно оплакването въззивника А. Б. му относно извода на първоинстанционния съд за нейното наличие.

Изложеното налага отмяната на първоинстанционното решение по главния иск за горницата над присъдените 572 лв. до претендираните 3000 лв. и приемането за установена и на дължимостта на сумата, за която искът е бил отхвърлен.

По насрещните искове:

Предявени от Р. Б. К. са насрещни искове за осъждането на А. Й. Б. да му заплати сумата 1750 лв. – оставащо дължимо възнаграждение по неформален договор за изработка на кухненско обзавеждане от 05.05.2021 год. и сумата от 1400 лв. – незаплатено възнаграждение по неформален договор от 01.05.2021 год. за изработка на обзавеждане за баня за апартамент, находящ се в *****, *****, с правно основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД.

С оглед правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК, в тежест на ищеца е доказването на наличието на валидни облигационни правоотношения за изработка на обзавеждане за кухня и баня с цена на възнаграждението в претендираните размери и цялостното изпълнение на договорите. В тежест на ответника е доказването на правоизключващите, правопогасяващите и дилаторните му възражения, включително и тези за заплащането на цената по договорите в пълен размер и неточното в количествено отношение тяхно изпълнение от ищеца.

Между страните не е спорно, че са сключили два неформални договора, съответно за изработка на кухненско обзавеждане и такова за баня, изпълнител по което е ищецът Р. К., а възложител – ответникът А. Б.. Обзавеждането за кухня включва колонен шкаф, пет долни шкафа, бар плот

към долен ред шкафове и три горни шкафа, с уговорено възнаграждение за труд и материали от 4750 лв., предоставени от изпълнителя, а за баня – шкаф и етажерка с възнаграждение от 1400 лв.

Макар и спорни между ищеца и ответника, неотнормими към предмета на спора по насрещните икове, се явяват обстоятелствата относно датата на сключване на договорите и падежът на тяхното изпълнение, тъй като по делото не се претендира обезщетение за забавено изпълнение.

Спорна обаче е степента на изпълнение на договорите, доколкото в исковата молба по насрещния иск ищецът заявява, че е изпълнил изцяло задълженията си по тях, а ответникът възразява, че изпълненото е само частично. Макар от показанията на свидетеля Милен Василев, чийто разпит е допуснат по искане на възложителя, да се установява, че към м. юли 2021 год. монтирана е била само корпусната част на мебелировката в кухнята, то изложеното не доказва по категоричен начин, че кухнята не е била завършена в цялост в по-късен момент. Така, основателно се явява наведеното от въззивника Р. К. възразение в този смисъл. Кореспондиращи с този извод са и показанията на ищцовия свидетел К., който заявява, че монтажът на мебелите е продължил до м. ноември 2021 год., когато възложителят е спрял да ги допуска в апартамента. Въпреки че свидетелят твърди, че към ноември 2021 год. монтирани не са били само три вратички от цялата кухня, то отчитайки възможната негова заинтересованост от изхода на спора съгласно чл. 172 ГПК, съвкупният анализ на изложеното от него и договора, сключен между ответника и третото лице „Алфа Мебел“ ООД за довършване на кухненското обзавеждане, съдът намира, че не се установява по еднозначен начин цялостното изпълнение на договора за изработка на кухня. Доколкото в жалбата на въззивника Р. К. е направено оплакване касателно съобразяването от ВРС на роднинската връзка между ищеца и свидетеля и отчитането на възможната заинтересованост на свидетеля от изхода на спора, следва да бъде отбелязано, че макар да липсва закова забрана да бъдат установявани факти въз основа на заинтересовани свидетели, то в настоящия случай показанията на конкретния свидетел не се подкрепят по категоричен начин от други безспорни доказателства. Недоказано е оплакването на въззивника и относно неистинността на договора, сключен с „Алфа Мебел“ ООД. На база гореизложеното, правилен се явява изводът на ВРС за установяване единствено на частично изпълнение по договорите.

За доказване на исковите по размер, в производството и пред първоинстанционния, и пред въззивния съд е проведена съдебно-оценителна експертиза. Настоящият състав кредитира единствено заключението по повторната такава, проведена във въззивното производство, доколкото вещото лице по нея е съобrazilо представените от ищеца по насрещните икове снимки за цялостна изработка на мебелите за баня. Вещото лице посочва, че към момента на изготвянето на заключението, в кухнята на апартамента е било монтирано качествено изработено обзавеждане, състоящо се от пет долни шкафа /довършени към датата на огледа/, колонен шкаф, бар

плот към долния ред шкафов, три горни шкафа с вратички с механизми за бавно затваряне. В банята монтирано, също качествено изработено, е било следното: шкаф-мивка без поставени на него чекмеджета. На тяхно място са били приспособени рафтчета, с цел шкафът да бъде използван. Етажерка към датата на огледа в банята не е била налична. Вещото лице излага и че не е установил следи от демонтаж на части от обзавеждането в кухнята и банята след първоначалното им поставяне. Недоказани се явяват оплакванията на въззивника К. относно препятстването на събирането на доказателства за цялостното изпълнение на договорите, както и за демонтаж на части от мебелите. От тук се налага и изводът за частично изпълнение на договора за обзавеждане за баня.

По отношение на цената за обзавеждането на кухнята и банята, следва да бъде съобразена единствено стойността, посочена в отговора на въпрос 4, но не и тази по отговора на въпрос 5, тъй като само цената по въпрос 4, освен стойността на вложените материали, съдържа и тази за възнаграждението за труд. Според вещото лице, цената на кухненското обзавеждане е 2316 лв., а на това за банята – 475 лв. Съгласно показанията на вещото лице в о.с.з. от 22.11.2023 год., в сумата за материали не е включена цената на поставените механизми. Същата според него възлиза на 300 лв. за една плоскост. Доколкото според експерта за изработката на кухнята са използвани 6 броя дървесни плоскости, то общата цена на механизмите за кухнята възлиза на 1800 лв. Тя следва да бъде добавена към посочената от вещото лице 2316 лв., което ни дава цялостна цена на кухненското обзавеждане от 4116 лв. Тъй като за обзавеждането за баня е използвана една плоскост, то освен сумата от 475 лв., дължими са още 300 лв. или общо 775 лв.

Тук е мястото да бъде разгледано и възражението на ответника за цялостното заплащане на сумите по двата договора, възлизащи на общо 6150 лв. Същият твърди, че в началото на м. октомври е заплатил на ищеца в брой 2150 лв., а втората част от 4000 лв. – отново в брой на 07.12.2020 год. За последната, по искане на ответника, ищецът му издал запис на заповед, в който погрешно била посочена датата 07.08.2015 год., която всъщност била датата на издаване на личната карта на ищеца. Ценната книга според ответника играе роля на разписка. Плащането на първата вноска ищецът се домогва да докаже с показанията на свидетеля Милен Василев. От тях става ясно, че ответникът го е помолил да му заеме сумата от 4000 лв., които му били необходими за заплащане на „аванс за изработване на обзавеждане за апартамент, за кухня, спалня, дрешник, килер и т.н.“. Според свидетеля, в началото на м. октомври 2020 год. ответникът е дал на ищеца около 2000 лв. като „аванс за направата на тези стаи по апартамента“. Така, не става ясно за изработката на обзавеждането на коя точно стая е била заплатена сумата.

Доказването чрез записа на заповед от 07.08.2015 год. на плащането на втората част от сумата по договорите, съдът намира за неуспешно, доколкото процесният менителничен ефект е редовен от външна страна, а само нередовен или нищожен запис на заповед може да се конвертира и да служи

като разписка за плащането на определена сума. В случай на редовен съгласно чл. 535 ТЗ запис на заповед, кредиторът разполага с правото да събере вземането си въз основа на ценната книга */в този смисъл Решение № 78/17.07.2009 год. по т. д. № 29/2009 год. на ВКС, I ТО/*.

Ищецът, от своя страна, признава неизгодния за него факт, че от уговореното възнаграждение по договора за изработка на кухненско обзавеждане, ответникът му е заплатил само сумата от 3000 лв.

Въз основа на гореизложеното, настоящият състав споделя извода на първоинстанционния съд, за доказаност единствено на частично плащане на цялостно дължимата сума по договорите за изработка на кухненско обзавеждане и такова за баня. Изложените в обратната насока възражения на въззивника А. Б. се преценят за неоснователни.

С оглед всичко изложено дотук, въззивният съд намира, че по договора за изработка на кухненско обзавеждане, на ищеца се дължи сумата от още 1116 лв., извън вече заплатените му 3000 лв., а по договора за обзавеждане за баня – сумата от 775 лв. По тази причина настоящият състав намира, че по отношение на насрещните искове, първоинстанционното решение следва да бъде отменено като неправилно за сумата от 1116 лв. и 775 лв. и потвърдено за горниците над тези стойности до съответните претендирани размери.

По оплакването за недопустимост на първоинстанционното решение в частта за произнасянето по евентуалните насрещни искове с правно основание чл. 61 ЗЗД:

Действително, както е посочено в исковата молба по насрещните искове, разглеждането на тези от тях с правно основание чл. 61 ЗЗД за заплащане на сумите от 1750 лв. и 1400 лв., като дължими за изработено без възлагане, но прието от ответника обзавеждане, е поставено под условието, че съдът не установи, че спорешите страни са обвързани от валидни облигационни правоотношения. Искът е предявен в условията на евентуалност, като поради несбъждане на вътрешното процесуално условие, ВРС е постановил частично недопустимо решение, което следва да бъде обезсилено в тази му част.

По разноските:

Промяната на крайния резултат по процесните искове налага преизчисляването на дължимите на страните съдебно-деловодни разноски. С оглед цялостното уважаване на **главния иск**, разноски по него за заповедното и исковото производство пред първа и въззивна инстанция са дължими само в полза на ищеца А. Б. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. С оглед представените разходооправдателни документи и неоснователността на възражението за прекомерност, то разноските за заповедното производство възлизат на **395 лв.**, а тези дължими за първоинстанционното и въззивното – на **1098,56 лв.**

По насрещните искове, които са уважени частично, разноски се дължат в полза и на двете страни на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК.

Съобразно уважената, респ. отхвърлената част от исковете, в полза на Р. К. са дължими **503,67 лв.**, а на ответника А. Б. – **423,66 лв.** По отношение на адвокатското възнаграждение на представителя на ищеца К., настоящият състав намира, че такова не следва да бъде присъждано, доколкото по делото липсват доказателства за реалното му заплащане. Възражението на ищеца за прекомерност на възнагражденията на представителя на ответника е неоснователно с оглед близостта им до предвидения минимум в съответната нормативна редакция на Наредба № 1/09.07.2004 год.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 3267/31.10.2022 год., по гр. д. № 2004/2022 год. на Варненски районен съд В ЧАСТТА, в която Варненски районен съд е отхвърлил предявения в условията на евентуалност насрещен иск от Р. Б. К., ЕГН *****, с адрес: ***** срещу А. Й. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** за осъждане на А. Й. Б. да заплати на Р. Б. К. сумата от 1750 лв., дължима за изработването на обзавеждане за кухня, както и възнаграждение за изработка на мебели за баня в размер на 1400 лв., за изработването на шкаф за баня и етажерка, без възлагане от страна на А. Й. Б., но приети и ползвани от последния, на основание 61 ЗЗД, като недопустим.

ОТМЕНЯ Решение № 3267/31.10.2022 год., по гр. д. № 2004/2022 год. на Варненски районен съд в:

1. **ЧАСТТА**, в която е отхвърлен като неоснователен предявеният от А. Й. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** срещу Р. Б. К., ЕГН *****, с адрес: г***** **иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 535 ТЗ** за приемане за установено, че Р. Б. К. дължи на А. Й. Б. горницата над 572 лв. до претендираните 3000 лв., дължими по запис на заповед, издаден на 05.05.2021 год. с падеж 18.05.2021 год., ведно със законната лихва, считано от подаването на заявлението по чл. 417 ГПК пред Варненски районен съд – 29.11.2021 год. до окончателното заплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение № 6764/30.11.2021 год. по ч. гр. д. № 17165/2021 год. на Варненски районен съд;
2. **ЧАСТТА**, в която е отхвърлен предявения от Р. Б. К., ЕГН *****, с адрес: г*****, срещу А. Й. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** **насрещни иска** за осъждане на А. Й. Б. да заплати на Р. Б. К. сумата от 1116 лева, представляваща неплатен остатък от уговорено възнаграждение по договор за изработка на мебели за кухня от 05.05.2021 г. и за незаплатено възнаграждение по договор от 01.05.2021г., за изработка на мебели за баня в размер на 775 лв., за изработването на шкаф за баня и етажерка, на основании чл. 266, ал. 1 ЗЗД,

**3. както и изцяло по отношение на присъдените на страните разноси,
И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, че Р. Б. К., ЕГН *****, с адрес: ***** дължи на А. Й. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** сумата от **2 428 лв.** /две хиляди четиристотин двадесет и осем лева/, представляваща, заедно със сумата от 572 лв. /петстотин седемдесет и два лева/, присъдена с Решение № 3267/31.10.2022 год., по гр. д. № 2004/2022 год. на Варненски районен съд, общо задължение по запис на заповед, издаден на 05.05.2021 год. от Р. Б. К., по силата на който издателят безусловно се е задължил да заплати на А. Й. Б. на 18.05.2021 год. в *****, **** сумата от 3000 лв., ведно със законната лихва, считано от подаването на заявлението по чл. 417 ГПК пред Варненски районен съд – 29.11.2021 год. до окончателното заплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение № 6764/30.11.2021 год. по ч. гр. д. № 17165/2021 год. на Варненски районен съд, на основание чл.422 вр. чл. 535 ТЗ.

ОСЪЖДА А. Й. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати на Р. Б. К., ЕГН *****, с адрес: ***** сумата от **1116 лв. /хиляда сто и шестнадесет лева/**, представляваща неплатен остатък от възнаграждение по сключен между А. Й. Б. и Р. Б. К. неформален договор за изработка на обзавеждане за кухня, на основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД.

ОСЪЖДА А. Й. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати на Р. Б. К., ЕГН *****, с адрес: ***** сумата от **775 лв. /седемстотин седемдесет и пет лева/**, представляваща неплатен остатък от възнаграждение по сключен между А. Й. Б. и Р. Б. К. неформален договор за изработка на обзавеждане за баня, на основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3267/31.10.2022 год., по гр. д. № 2004/2022 год. на Варненски районен съд **В ЧАСТТА** по иска с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 535 ТЗ, в която е приета за установено, че Р. Б. К. дължи на А. Й. Б. горницата над 572 лв., дължими по запис на заповед, издаден на 05.05.2021 год. с падеж 18.05.2021 год. за общ размер 3 000 лева, ведно със законната лихва, считано от подаването на заявлението по чл. 417 ГПК пред Варненски районен съд – 29.11.2021 год. до окончателното заплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение № 6764/30.11.2021 год. по ч. гр. д. № 17165/2021 год. на Варненски районен съд

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3267/31.10.2022 год., по гр. д. № 2004/2022 год. на Варненски районен съд **В ЧАСТТА**, в която е отхвърлен иска на Р. Б. К., ЕГН *****, с адрес: г***** срещу А. Й. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** за горницата над присъдените с настоящото решение 1116 лв. /хиляда сто и шестнадесет лева/ до претендираните 1750 лв. /хиляда седемстотин и петдесет лева/, представляваща неплатен остатък от възнаграждение по сключен между А. Й. Б. и Р. Б. К. неформален договор за изработка на обзавеждане за кухня, на основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3267/31.10.2022 год., по гр. д. № 2004/2022 год. на Варненски районен съд **В ЧАСТТА**, с която която е отхвърлен иска на Р. Б. К., ЕГН *****, с адрес: г***** срещу А. Й. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** за горницата над присъдените с настоящото решение 775 лв. /седемстотин седемдесет и пет лева/ до претендираните 1400 лв. /хиляда и четиристотин лева/, представляваща неплатен остатък от възнаграждение по сключен между А. Й. Б. и Р. Б. К. неформален договор за изработка на обзавеждане за баня, на основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД.

ОСЪЖДА Р. Б. К., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати на А. Й. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** следните суми, представляващи съдебно деловодни разноси, както следва: **по главния иск:** сумата от **395 лв.** за производството по ч. гр. д. № 17165/2021 год. по описа на Варненски районен съд и **1098,56 лв.** – сторени в първоинстанционното и въззивното производство по делото, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК; **по насрещните искове:** **423,66 лв.** - сторени в първоинстанционното и въззивното производство по делото, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

ОСЪЖДА А. Й. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати на Р. Б. К., ЕГН *****, с адрес: ***** сумата от **503,67 лв.**, представляваща съдебно-деловодни разноси по насрещните искове, дължими в първоинстанционното и въззивното производство по делото, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване по аргумент от 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____